

فریاد محراب

در آن سوی شرق دولتی که با دو بمب اتمی آمریکا تراژیک‌ترین خاطره‌ی سیاسی و اجتماعی تاریخ را دارد، تصویر رئیس‌جمهور آمریکا، آن‌هم خبیث‌ترین‌شان در تاریخ را نورافشانی کرد و جشن آمریکایی گرفت! دنیا این چیزها را می‌بیند. مقایسه می‌کند و از خود می‌پرسد چگونه ملت‌ها اسارت و حقارت را می‌پسندند و هضم می‌کنند. بی‌شک راز این تسلیم‌نشدن و مقاومت ایرانیان در همین «فریاد محراب» است. ملتی که علی‌الدوام ملتی که حسین دارد، تسلیم نمی‌شود و سر خم نمی‌کند. ایرانیان دیروز بر امام خویش نماز خواندند. نمازی همه شور و همه اشک. نمازگزاران به پهنای صورت می‌گریستند. حس انتقام را در سینه می‌پروراندند و برای رهبری که مرگش نه غم که حماسه‌ی پیروزی یک ملت بزرگ و جاودانگی تاریخی شد، از خدای متعال بالاترین درجات حیات اخروی را طلب می‌کردند. اینچنین خواهد شد و این وعده‌ی خداوند است که گرامی‌ترین‌ها باتقواترین‌ها خواهند بود و وعده‌ی خداوند است که نصر و پیروزی از آن ملتی است که خدا را یاری می‌کند.

در نمازم خم ابروی تو با یاد آمد/ حالتی رفت که محراب به فریاد آمد
دیروز جمعیت نمازگزار با دنیا به روشنی و به خوبی سخن گفت. دشمنان نیز به تماشا نشستند بودند. این نماز و این تشییع، خود اگر به قدر آن جنگ چهل‌روزه و آن مقاومت جاودانه، بازدارندگی مقابل هر دشمنی در آینده ایجاد نکند، از آن کمتر نیست. ایرانیان بر ایرانی‌ترین رهبر تاریخ خود، با اسلامی‌ترین سلوک دینی وداع کردند: نماز! این یعنی اگر می‌خواهید به سراغ ایران و ایرانی بیایید، ابتدا با قدرت خدایی آنان و آنگاه با مردمان سرزمینی که از ترکیب ایرانی‌بودن و خدا‌باوربودن قدرتی شکست‌ناپذیر ساخته است روبه‌رو خواهید شد.
دیروز روز استقلال آمریکا هم بود. جهان باور به استقلال آمریکا ندارد! آمریکا چونان یک کشور و یک دولت در بند صهیونیسم است و برخلاف جنگ‌های استقلال از انگلیس در قرن ۱۸ این‌بار نه تنها با صهیونیسم نمی‌جنگد که برای صهیونیسم می‌جنگد! و قصدی برای این استقلال ندارد. جهان غیر از این نظاره، چیز دیگری را هم در مقام مقایسه به چشم خود دید.

